

Ὀκτώβριος.

Κυριακή 2α Ὀκτωβρίου 2022

Κυριακή Β΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 6, 31 – 36).

«ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (Λουκ. 6, 35).

Ἐνα συγκλονιστικό κείμενο ἀκούσαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καλεῖ τούς μαθητές Του καί ὄλους τούς ἄλλους ἀκροατές νά ἀνοίξουν τήν καρδιά τους καί νά χωρέσουν ἐκεῖ μέσα ὄχι μόνο τούς φίλους καί γνωστούς ἀλλά κυρίως καί περισσότερο τούς ἐχθρούς. Καλεῖ τόν κάθε πιστό νά ἀγαπήσει ὅσους τόν μισοῦν, νά ἀγαθοποιήσει ὅσους τόν κακοποιοῦν, νά δα-

νείσει σέ ὅσους τόν ἀπατοῦν, νά γίνει οἰκτίρμων σέ ὅσους στέκονται ἀπέναντί του σκληροί καί ἄτεγκτοι.

Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ σήμερα στόν παραλογισμό καί στόν ἥρωισμό τῆς καθαρῆς καί ἀτόφιας ἀγάπης. Μᾶς καλεῖ νά μοιάσουμε στόν Πατέρα μας καί νά γίνουμε τόσο οἰκτίρμονες ὅσο οἰκτίρμων εἶναι καί Ἐκεῖνος. Αὐτή ἡ ὁμοίωση μέ τόν Θεό εἶναι ὁ μοναδικός σκοπός τῆς ὑπαρξῆς μας. Δημιουργηθήκαμε ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ καί καλούμαστε νά Τοῦ μοιάσουμε ὅσο γίνεται περισσότερο. Τότε θά δικαιώσουμε τόν σκοπό τῆς δημιουργίας μας. Ἐάν κάνουμε αὐτόν τόν ἀγώνα τῆς ὁμοίωσης μέ τόν Θεό, ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται πώς «ἔσεσθε υἱοί ὑψίστου».

Σύμφωνα μ' αὐτήν τήν ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ ἡ ὁμοίωση μέ τόν Θεό εἶναι οἰκείωση μέ τόν Θεό. Ὄταν λέγει ὁ Ἰησοῦς «ἔσεσθε υἱοί ὑψίστου», μᾶς διαβεβαιώνει πώς ὁ Οὐράνιος

Πατέρας ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν υἰοθεσίᾳ μας. Θέλει ὁ Θεός νά μᾶς κάνει ἀληθινὰ παιδιά Του. Θέλει νά μᾶς υἰοθετήσῃ. Νά μᾶς κάνει γνήσιους συγγενεῖς Του, διότι μόνον ὡς αὐθεντικά παιδιά ἔχουμε δικαίωμα στήν κληρονομιά Του. Ὅπως τά παιδιά κληρονομοῦν τοὺς γονεῖς τους, ἔτσι καί ἐμεῖς, γιά νά γίνουμε κληρονόμοι τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μας, πρέπει πρῶτα νά γίνουμε παιδιά Του. Τό ἐπιβεβαιώνει μάλιστα αὐτό ὁ Χριστός στό σημερινό ἀνάγνωσμα λέγοντάς μας ὅτι «ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς».

Ἄπ' ὅλες τίς φιλοδοξίες πού μπορεῖ νά ἔχουμε στή ζωή, καμία δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ: «ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου». Ὅ,τι καί ἂν καταφέρουμε, ὅσα καί ἂν κατορθώσουμε, ὅπου καί ἂν φτάσουμε, τίποτε δέν ἔχει ἀληθινὴ ἀξία μπροστά στό «ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου». Ἐάν δέν μπορέσουμε νά γίνουμε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου, τότε

ὅ,τι ἄλλο καί νά γίνουμε εἶναι ἀνούσιο καί μά-
ταιο. Στόν ἀμαρτωλό κόσμο πού ζοῦμε οἱ
ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά κάνουν γνωριμίες μέ
σημαντικά πρόσωπα, γιά νά παίρνουν ἀξία
ἀπό τίς γνωριμίες αὐτές καί ἐπίσης νά ἔχουν
σχέση μέ τούς κατάλληλους ἀνθρώπους πού
θά ἐξυπηρετοῦν τά χαμερπῆ συμφέροντά τους.
Ὅλες οἱ σημαντικές καί περισπούδαστες γνω-
ριμίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου δέ συγκρίνονται μέ
τή σχέση πού μπορούμε νά ἔχουμε μέ τόν Θεό.
Μάλιστα καλούμαστε σέ κάτι παραπάνω ἀπό
μία ἀπλή γνωριμία. Καλούμαστε σέ μία συγ-
γένεια. Μᾶς δίνεται ἡ ὑπόσχεση μιᾶς
υἱοθεσίας, πού στέκεται πολύ πιά πάνω ἀπό
τίς γήινες προοπτικές καί προδιαγραφές καί
μπορεῖ νά πραγματοποιήσει ὅλα τά
ἀνεκπλήρωτα ὄνειρά μας. Ὅταν ὁ Θεός θέλει
νά μᾶς κάνει παιδιά Του, σημαίνει ὅτι θέλει νά
μᾶς υἱοθετήσῃ καί νά μᾶς κάνει κατά χάριν
θεούς. Θέλει νά μᾶς ἀνεβάσῃ πάνω ἀπό τά

άνθρωπινα μέτρα και νά μάς κάνει μικρούς θεούς, ζωντανές εικόνες και αληθινές αποδείξεις τῆς δικῆς Του Θεότητας.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος και οἱ Ἅγιοι τῆς πίστεως μας αὐτό κατάφεραν. Κατάφεραν τή θεϊκή υἰοθεσία. Ὡς αληθινά και γνήσια παιδιά τοῦ Ὑψίστου ἔγιναν μικροί θεοί, ζωντανές εικόνες τοῦ αληθινοῦ Θεοῦ, ἀδιάψευστοι μάρτυρες τῆς δυνάμεως Του, διάπλατα ἀνοικτά παράθυρα τοῦ φωτός και τῆς παρουσίας Του ἀνάμεσά μας. Ἐμεῖς οἱ ὑπόλοιποι, ἐπειδή γνωρίζουμε αὐτή τή δύναμη τῆς υἰοθεσίας, τρέχουμε κοντά τους και καταφεύγουμε στίς προσευχές και στίς μεσιτεῖες τους, γιά νά πετύχουμε τή λύση τῶν προβλημάτων και τῶν πειρασμῶν πού μάς ταλαιπωροῦν στή ζωή.

Συνηθίζουμε νά λέμε πώς ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας, ἀλλά αὐτό τό ἐννοοῦμε περισσότερο ὡς ἐπιθυμία παρά ὡς προσωπικό κατόρθωμα. Ἡ υἰοθεσία μας, ὅμως, ἀπό τόν Θεό

μπορεί από ζητούμενο νά γίνει πραγματικότητα, νά γίνει βίωμα καί ἐμπειρία. Ὁ τρόπος πού θά τό ἐπιτύχουμε εἶναι ἕνας καί μοναδικός: ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς μας. Ὁ Κύριος τό λέγει πεντακάθαρα σήμερα: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν καί ἀγαθοποιεῖτε καί δανεῖζετε μηδέν ἀπελπίζοντες». Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθρούς μας καί νά ἀγαθοποιοῦμε, νά δανεῖζουμε, νά εὐεργετοῦμε, νά θυσιαζόμαστε, νά ἀδειάζουμε, νά χαριζόμαστε, χωρίς νά ἐλπίζουμε σέ κάποια ἀνταπόδοση. Ἐάν ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἀνταποδοτική, δέν εἶναι χριστιανική. Ἐάν ἡ προσφορά μας περιμένει τήν ἀναγνώριση τῶν ἀνθρώπων, δέ θά λάβει ποτέ τήν ἀναγνώριση ἀπό τόν Θεό. Εἶναι ἀνθρώπινο ἡ ἀγάπη νά περιμένει κάποιο ἀντίκρισμα. Εἶναι ἀνθρώπινο, ἀλλά δέν εἶναι θεϊκό. Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ σήμερα σέ κάτι θεϊκό. Μᾶς καλεῖ σέ μία ἀγάπη πού δέ θά ἔχει ἀντίκρισμα, πού δέ θά

λάβει αναγνώριση, πού δέ θά ἀπολαύσει τίς εὐχαριστίες, πού ἴσως ὡς ἀπάντηση λάβει τήν ἀχαριστία. Ὁ Χριστός δέν μᾶς καλεῖ ἀπλῶς σέ κάποιο ἄθλημα, μᾶς καλεῖ στόν πρωταθλητισμό. Μᾶς καλεῖ στό κορυφαῖο ὀλυμπιακό μετάλλιο τῆς θεϊκῆς υἰοθεσίας, πού θά τό λάβουμε μέσα ἀπό τό δύσκολο ἄθλημα τῆς καθαρῆς ἀγάπης.

Ἐάν τό Εὐαγγέλιο ἔχει κάποια δυσκολία, αὐτή βρίσκεται ἀκριβῶς στό σημεῖο πού μᾶς καλεῖ σήμερα ὁ Χριστός, στήν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἔρχεται κόντρα στή νοοτροπία τοῦ κόσμου, ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν κοινή λογική, συγκρούεται μέ τά ἴδια τά συναισθήματά μας. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς μοιάζει ἀκατόρθωτη, παράλογη, ἀκαρπη καί μάταιη. Ἐνα «γιατί» ξεσηκώνεται μέσα μας, ὅταν μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νά ἀγαπήσουμε τοὺς ἐχθρούς μας. Γιατί νά ἀγαπήσουμε αὐτούς πού δέν μᾶς ἀγαποῦν;

Γιατί νά ἀγαπήσουμε αὐτούς πού μᾶς προσβάλλουν, πού μᾶς συκοφαντοῦν, πού μᾶς βλάπτουν, πού μᾶς κάνουν νά πονᾶμε, πού ἀδιαφοροῦν γιά μᾶς, πού μᾶς ἐκμεταλλεύονται, πού μᾶς πικραίνουν, πού μᾶς περιφρονοῦν; Γιατί νά ἀγαπήσουμε αὐτούς πού δέν πρόκειται ποτέ νά τό καταλάβουν καί νά τό ἐκτιμήσουν; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία καί μόνη: γιά νά γίνουμε παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός μας εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης. Παιδιά Του κάνει μόνον τούς ἀνθρώπους τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἄν θέλουμε νά γίνουμε υἱοί τοῦ Ὑψίστου, θά σπάσουμε ὅλα τά ἐμπόδια τῆς ἀγάπης καί θά τή χαρίσουμε ἄνευ μέτρου καί ὄρων πρὸς ὅλους. Τότε θά ἀπολαύσουμε τή θεϊκὴ υἱοθεσία καί θά λάβουμε τὴν αἰώνια κληρονομιά ὡς πριγκιπόπουλα τοῦ Βασιλιᾶ Πατέρα μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ κληρονομιά τῆς αἰώνιας χαρᾶς, πού ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἀγάπη

ἔδῶ στὸν κόσμον καὶ συνεχίζεται μετὰ τὴν ἀγάπην
στὸν Παράδεισον. Ἀμήν.